

Misyonerler Dinlerarası Diyalog fikrini, dini bilgilerde naklî yani vahyi esas alan “Ehl-i Sünnet” inancına sahip Müslümanlara kabul ettirmenin mümkün olmayacağını bildikleri için, Müslümanları Endülüs’te İbn Tufeyl ve İbn Rüşd’ün temsil ettiği “Felsefî İslâma” yönlendirmeye karar verdiler. M. Watt’a göre, bu filozoflar, İslâm’ın dışında kalan dinleri, açıktan açığa tartışma konusu etmediler, onları da hak din kabul ettiler.

R. Arnaldez, Ehli Sünnet bir Müslümana diyalogu kabul ettirmenin pratikte imkansız olduğunu, bu inancın tahrip edilmesi gerektiğini söyledikten sonra, İslâmî esasları, nakil ile değil, akıl ile anlamayı bir metod haline dönüştürmüş Vehhabî, Selefî anlayışının temsilcisi olan “Abduh ekolü”nün hakim kılınması halinde, dinlerarası diyalogun oldukça kolaylaşacağını ifade etmektedir. (Contidions Dön Avis İslâm) Hristiyan Batı âlemi, İslâmiyeti yok etmek için yaptığı asırlar süren mücadeleden bir netice alamayınca; kendileri ile uyumlu, istedikleri tarafa yönlendirebilecekleri, sınırlarını kendilerinin çizdiği yeni bir “İslâm” yeni bir “Müslümân” modeli geliştirmeye karar verdi.

“Hoşgörü” “ılımlı” “Light İslâm” adını verdikleri bu modelde; emir ve yasağı olmayan, tatlıya, tuzluya karışmayan, haftada bir cumaya giden, bayram namâzlarını kılan, cenazesi camiden kalkan ve Müslüman mezarlığına gömülen, Müslüman tipi esas alınmaktadır. Bu yolla, dinin dinamik değerleri, emir ve yasakları yok edilerek, ilâhî olmayan tamamen insan düşüncesine dayalı felsefî, ahlakî bir sistem geliştirmek istenmektedir. Dinlerarası Diyalog fikrinin babası olan Louis Massignon, “Onların (Müslümanların) her şeylerini tahrif ettik. İnançları, dinleri mahvoldu. Artık hiçbir şeye tam inanmıyorlar. Derin bir boşluğa düştüler. İntihar ve anarşi için olgun hale geldiler” demektedir.

(Mehmet Oruç, Dinlerarası Diyalog Tuzağı ve Dinde Reform, s.23-24)